Mezar Kazıcıları & Hassas Erkekler Rİtüeli

Nurhak Güzelgün

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Mezar Kazıcıları & Hassas Erkekler Ritüeli

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Yasemin Dağdelen
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1.Basım, İstanbul, Nisan 2026
ISBN: 978-625-8579-21-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MEZAR KAZICILARI &
HASSAS ERKEKLER RİTÜELİ

Nurhak Güzelgün

YAZAR HAKKINDA

24 Şubat 1986 İstanbul doğumlu yazar, uzun yıllardır özel sektörde çalışıyor. Kelimeleri kendi gizemiyle örüyor ve okuyucuyu sürprizlerle dolu bir yolculuğa davet ediyor. Eserlerinde sıradanın ötesine geçmeyi ve insan ruhunun derinliklerine dokunmayı amaçlıyor. Birkaç romanı daha okurla buluşmayı bekleyen kitaplarının her biri, bilinmez bir dünyaya açılan bir çağrı niteliğindedir.

I

Muhteşem bir yaz sabahında, güneşin ilk ışıkları pencereye değer değmez gardırobundaki en az giyilmiş beyaz gömleğini çıkardı. Ütüsü bozulmamış, kendinden desenli lacivert kumaş pantolonuyla uydurup, kaliteli derisi deniz pırıltısı gibi parlayan pahalı görünümlü salon ayakkabılarını giydi. Briyantinli saçları ortadan ikiye ayrılmış hâlde, yakışıklılığıyla tüm kadınların ilgili odağı bu adam, havalı yürüyüşüyle sanki 'Buraların en kıymetlisi benim,' der gibi, Tanrı vergisi erkek güzelliğini sonuna kadar kullanarak alımlı bir şekilde yürümeye başladı sokaklarda. İlk işi, matbaada mezar desteği için ilan vermekti. Sonra da, şehirde dolaşarak kıymetli anılarını yâd edecek ve son gecesini de evinde geçirecekti. Kendi ölümünün üzerinden günler geçmesine karşın hiç acele etmiyor, güzel bedenini hiçbir riske atmadan 'geç olsun, sorunsuz olsun' diyerek evinde bekletiyordu. Cenazesine dair yaptığı kurgu hemen hemen hazırdı. Zaten ölmeden bir ay evvel bunun rüyasını bile görmüştü. Şimdi ilk işi, Beyazıt Kapalıçarşı'daki matbaaya bu görevi üstlendirtmekti. Şehrin kalabalığı ve hayat dolu gürültüsü her ne kadar ruhunda kırgınlık uyandırsa da, buna aldırış etmemesi gerektiğini düşünerek yoluna yavaşça

devam ediyordu. Neşeli çocukların balon uçurduklarını gördü bir ara; baloncunun satışlardan dolayı keyfi yerindeydi. Sonra bir çift dikkatini çekti. Kız şaşılacak kadar güzel göründü ona; çocuksa sanki o güzelliğe layık değilmiş gibi geliyordu. El ele tutuşmalarına gözü takılınca hemen silkeledi kendini. Az daha ileride yaşlı iki köpeğin yerde uzandığını, arkasında da yaşlı bir adamın bankta oturduğunu gördü. Şaşırmıştı; 'Üçü de epey uzun ömürlüymüş.' dedi kendi kendine. Henüz Kapalıçarşı'ya varmamasına rağmen, yoldaki çarşı esnaflarının bağrışlarını özleyeceğini oracıkta hissedip içlendi. Formaliteden bir halıcıya yaklaşıp, anı kalsın diye halıların fiyatlarını sordu; müsait olduğunda renkli iplerle örülmüş şal desenli halıyı almaya geleceğini söyledi. Adamın pek inanmayan bakışlarından, ölü olduğunu fark ettiğini tahmin etti. Biraz daha yürüyüp Kapalıçarşı'ya girmeden önce etraftaki hareketliliği son kez izlemek üzere kaldırıma oturuverdi. Kısa süre sonra yanına, oradaki dükkân sahiplerinden neredeyse yaşıtı sayılabilecek bir adam oturdu. Adam onu karşıdan izlediğini ve neden kendini gömmek yerine insanların içinde dolaştığını sordu.

"İçlenip etrafa bakınıyorsun. Bu durum seni çok üzer. Ya kopmak istemezsen hayattan? Diğer yaşama üzgün gidersen, bu Tanrı'nın ağrına gitmez mi? Tanrı'yla başın belaya girmesin sonra?" dedi. Adamın gözlerine bakıp onu dinleyen kahramanımız hiç cevap vermeden yerinden kalktı ve arkasına bile bakmadan ilerledi. Fazla dikkat çektiğini anlayıp adımlarını sıklaştırdı. Kapalıçarşı'ya girdiğinde, çarşının serinliğini eskiden girer girmez iliklerinde hisseden vücudu, bu kez hissedemeyince başını öne eğip tekrar üzülmeye başladı. Sonra doğruldu ve bir kuyumcudan içeri girdi. Renkli, büyük ve değerli taşlarla tasarlanmış oldukça gösterişli gümüş yüzük fiyatlarını sordu. Genç çocuk sıcakkanlıydı

ve bir ölüyle konuştuğunun farkında değildi; bu yüzden elinden geldiğince satış maharetlerini sergileyip dil döktü. Çocuğa kanı çok ısınmıştı, "Sence bunlardan hangisini almalıyım, sen hangisini tercih ederdin?" diye sordu.

Satıcı çocuk, "Benin favorim bu," diyerek fiyat aralıkları fazla olan yüzüklerin en ucuzlarından birini seçti. Kandırılmayacağını anlayan kahramanımız cebinden koca bir deste çıkardı ve içlerinden seçip ödemesini yaptı. Ayrıca bir tembihte bulundu: "Paket burada kalsın, şimdi çok önemli bir işim var, yanımda taşıyamam. Olur da yarın akşama kadar gelmezsem, bu yüzüğü senin takmanı istiyorum. Benim sana hediyem olsun, tamam mı?" diye sordu.

Kuyumcu çocuk şaşırmış ama teklif gerçekleşmeyecek olsa da bu naif tavrı beğenmişti. "Çok naziksiniz, teşekkür ederim efendim," deyip adamın tekrar geleceğinden emin olarak kabul etmişti. Vedalaşıp kapıdan çıkan kahramanımız, 'Ölü de olsam ince düşünceli bir insanım; kendimden yaşça küçük bir delikanlıya ağabeylik yaparak bir armağan verdim, üstelik bunu fark ettirmeden yaptım,' diyerek keyiflenmişti. Kahramanımız çocukluğundan beri kendini hep iyiliklerde bulmuş, öz saygısını yaptığı iyiliklerle kazanmıştı. Bugüne dek tanıştığı ve yakınlaştığı yüzlerce insana cömertliğini sunmuş, iyi niyeti ve hoş sohbetiyle aranılan ve hakkında daima iyi konuşulan bir insan olarak anılmıştı.

Kapalıçarşı'da dükkânlara göz atarak yürüyor, ara sıra bazı camekânların önünde sergilenen kumaşlara hayranlıkla bakıyordu. Bir vakit kahve yapan bir yer gözüne ilişti. İçemeyeceğini bildiği hâlde kendine şekerli bir Türk kahvesi siparişi verip oturdu. Hem dolaşan insanları izliyor hem de kahvesine derin derin bakıyordu. Bazen fincanı yanlışlıkla eline alıp dudaklarına yakınlaştırıyor sonra da hakikat yüzüne çarpınca alnını buruşturup yerine koyuyordu.

Yüklü bir banknot bırakıp oradan da ayrıldı. Kahveci ardından; "Beyim, kahvenizi içmemişsiniz? Hem bu para çok fazla," diyerek seslendi. Kahramanımız ona dönmedi. Diğer masada oturan pasaklı, yaşlı bir kadın; "Ölüydü o. İçemez tabii, istese de içemez... Bırak gitsin. Sen aldığın paranın tadını çıkar be adam," dedi pişkinlikle. Adam hayretle kadına baktı.

Kahramanımız gireceği sokağı bulmakta zorlanınca dinlenip hafızasını tazeledi, ancak yine yanlış bir sokağa saptı. Sonunda esnaflardan birine sorup Müteferrika Matbaasını bulabildi. Bu matbaa, sadece kentin en seçkin kurum ve kuruluşlarının ilanlarını yapan, bireysel olarak da bütçesi ve alım gücü yüksek kişilere hitap eden bir yerdi. Adını o dönemde, Dârûttıbaadan sonra en çok kullanılan meşhur ilk Türk Matbaacı İbrahim Müteferrika'dan almıştı. İç dekorunda Osmanlı ve Bizans'ın motiflerini yansıtan tarihi bir matbaaydı. Hem kitap basıp hem de el ilanları çıkarıyorlardı. Zamanında şehzadelerin eğitimlerinde kullanılan bütün dokümanlar ve onlara özel, birçok yabancı dilde hazırlanmış eğitim kitapları bu matbaada basılıyormuş. Kentin en iyi matbaası ünvanını da bu sayede kazanmıştı. Ayrıca çevrede bu ismi taşıyan son matbaaydı çünkü diğerleri ekonomik iniş çıkışlar yüzünden tutunamamış, onların aksine Kapalıçarşı'daki bu matbaa ise işlerini artırdıkça 'Müteferrika' ismini âdeta tekelleştirmişti. Kahramanımız içeri girdiğinde bu haklı şöhretin sahiplerini selamlamadan önce, 'Hoş geldiniz,' diyerek kolonya ikram eden bir çalışanları karşıladı onu. Oturması için küçük divanı işaret eden çalışan, patronlarından birinin arka tarafta basımda olduğunu ve şimdi ona geldiğini haber vereceğini söyledi. Kısa süreli bir bekleyişin ardından, parmaklarına bulaşan boyayı elindeki bezle ovuşturan sevecen yüzlü, atletik fizikli, karşılaştığı insana iyi kalpli biri olduğunu içten

gülümsemesiyle hissettiren küçük patron gelmişti. Kahramanımız elini sıkıp sıkmamak konusunda hiç tereddüt yaşamadı. 'Ne de olsa bir ruhum bedenime bulaşmayacak,' diye düşünüp elini uzattı. Sıkı bir tokalaşmanın ardından kahramanımız konuyu anlatmaya başladı. Normalde bu tip ilanlara alışık olan matbaacı nedense tuhaf bir şaşkınlıkla kahramanımızı izliyor, dikkatle dinliyor ve her defasında söylenenleri onaylayarak kafasını sallıyordu.

"Yalnız sizden özel bir isteğim var: Fotoğrafımın olduğu ve altına klasik söylemlerden çok farklı bir metin yazılmış bir ilan istiyorum. Parası hiç sorun değil. Fotoğrafı siz çekin, yazıyı ben hazırlayayım. Daha önce eşi benzeri görülmemiş bir ölüm ilanı olsun; en muhteşem insanları istiyorum çünkü. Bana yardıma gelecek kişiler yüzümü görüp ona göre hareket etsinler. Babam bana yüzümden iyi bir insan olduğumun anlaşıldığını söylerdi. Çirkin huylu kişi yüzümü görünce vazgeçecektir, iyi huylusunu ise bir çiçeğin arıları üzerine çektiği gibi çekeceğim. Gülümseyerek bir fotoğraf çekinmek istiyorum. Mezarımı kazmaya iyi insanlar gelsin. Yoksul veya varsıl fark etmez; önceliğim nezaket ve iyi niyet sahipleridir."

"Tabii ki efendim, direktiflerinize uygun şekilde, eksiksiz hazırlayacağız ilanınızı. Bu, bizim için de ilginç bir çalışma olacak. Belki de başkalarına yeni bir yol açmış olacaksınız bu tarzınızla. Kaç adet basalım, aklınızda bir rakam var mı? Ayrıca hedef kitleniz nereler? Hangi semtlere dağıtalım, şehrin diğer yakasına da dağıtacak mısınız? Ona göre rakam konusunda size fikir verebiliriz."

"Oh... Tam da bu konunun üzerine bir soru oldu; ben de size bu konuyu açacaktım. İlan dağıtımını da sizin üstlenmenizi rica edecektim. Bu civarlarda ve şehrin diğer yakasında, tarihi dokusu yoğun olan, ticari açıdan da diğer semtlere kıyasla daha yüksek

statüdeki yerlere dağıtılmasını istiyorum. Öncelikle nezih kıraathanelere dağıtalım. Kitap okuyan insanlar daha kıymetlidir benim gözümde. Sonrasında kumaşçılara dağıtın, kadınların ilgisini çekebilir çünkü. Elit kişilerin uğrak yeri olan meyhanelere, askerî okulların önüne, her yere özenle dağıtılmasını talep ediyorum sizden. Bir kısmının da en yoksul mahallelere ulaşmasını istiyorum."

"Affedersiniz ama bu usule aykırı; ilanı yakınlarınız dağıtmalı."

"Nasıl? Anlayamadım sizi?" diye sordu kahramanımız.

"Siz zaten ölü bedeninizi gömmek için mezar kazmanıza yardım edecek kişiler arıyorsunuz. İsteğinizi duyar duymaz, bu konulara hâkim biri olarak birinci dereceden yakınınızı kaybettiğinizi düşündüğüm için sizi sorularla yormadım. Normalde bu bile yasak. Biliyorsunuz ki sizi birinci derece de yakınlarınız gömmelidir. Diyelim ki anne babanız yok ya da var ama takatleri mezarınızı kazmaya elverişli değil. Peki kardeşleriniz de mi yok? Diyelim ki kardeş de yok kuzen de, bu durumda iyi arkadaşlarınızı sorar, başka yollar ararız. Bakın, bu soruların hiçbirini sormadım size. Hepsini bilerek es geçtim. Soylu görüntünüz ve konuşma kabiliyetiniz bana fevkalâde bir güven verdi. Şimdi benden ilanları bizim dağıtmamızı isterseniz, bütün güvenimi zedeler ve beni sonradan düzeltilmesi güç bir sürecin içine itersiniz. Bizim işimiz bu değil; biz sadece ilan basıyoruz," dedi matbaacı. Heyecanlanıp ayağa kalkmıştı bunları söylerken.

Kahramanımız da ayağa kalktı, "Durun, lütfen sakinleşin. Rica ediyorum ön yargılı olmayın. Yapacağınız işten zarar görmenizi katiyen istemem. Şunu bilmenizi isterim ki, buraya gelirken isteyerek ya da istemeyerek size zarar vermek aklımın ucundan dahi geçmedi. Konunun bu tarafını hiç düşünmemiştim inanın. Fakat şimdi söylediklerinize istinaden, bunun ileride düzenli giden işinizi

zarara uğratacağını idrak ettim," dedi ve ekledi, "Yaptığınız bu iyilik için; beni derinlemesine sorularla yoklamayıp, klasik ilanlardan çok farklı olan ilanımı kabul ettiğiniz ve ailemle ilgili sorular sormadığınız için size müteşekkirim. Kesinlikle şu an burada ölü bir insanın saygısını kazandınız. Tanrı biliyor ki, ölülerin duasını alanlar ona bir adım daha yaklaşacaktır," diyerek matbaacıyı sakinleştirdi.

"Şimdi lütfen oturun ve sakince, soru cevap şeklinde olmadan, birkaç dakikanızı ayırıp beni kesintisiz dinleyin. Benim yeryüzünde arkadaşlarımdan başka akraba derecesinde bildiğim hiçbir yakınım yok. Ama şu da bir gerçek ki; onlarca arkadaşım var ve neredeyse hepsiyle aynı derecede samimiyete sahibim. Hepsini sayıp seviyorum şüpheniz olmasın. Ben iyi dostlara sahibim. Onların tabii ki beni gömmelerini, son yolculuğumda yanımda olmalarını isterim fakat durum şu ki; bundan bir ay önce bir rüya gördüm. Nasıl olduğunu değil de nerede gömüleceğimi gösterdi rüyam bana. Bundan üç hafta sonra da fiili ölümüm gerçekleşti. Bakın, size yemin ederim bu itirafımı ilk kez birine anlatıyorum. Ölülerin yeminleri mühimdir çünkü gökyüzüne, Tanrı karşısına yalanlarla çıkmamamız gerekir. Bu sebeple güvenebilirsiniz bana. Rüyamda ölü bedenim bir at arabasının üstünde, doğduğum köydeki bir tarla yolunda bekliyordu. Bizse; sayıyı tam hatırlamıyorum, uyanır uyanmaz hafızamdan silindi sanırım ama beş altı kişi kadar bir toplulukla, yol kenarındaki görkemli bir elma ağacından başlayıp, benim on normal adımımla, üç adım da zıplayarak belirlediğim yeri kazmaya başlıyoruz. Henüz yarısı kazılmış mezar çukuruma büyükçe bir ilkokul resmimi koyuyoruz, sonra ergenliğimde aldığım bir-iki şiir kitabını. Ben yüksek sesle, ezberlediğim bir şiiri okumaya başlıyorum. Kitaplardaki şiirlerden biri olduğunu belirtiyorum arkadaşlara ama onlar hiç dikkate

almadan eşyalarımı çukura yerleştirmeye devam ediyorlar. Eski bir pantolon, az yıpranmış bir ayakkabı —bu ayağımdakiler değil ama, bunlarla gömüleceğim— ve çocukluktan kalma ahşap bir flüt... Ölü bedenime ileriden bakıyorum, at arabasının üzerinde beklemeye devam ediyor. Rüya bu kadar, devamını görmedim ama belli ki bu rüya gerçekleşecek çünkü ardından bana ölümümü getirdi. Bana doğduğum ve çocukluğumun en güzel yıllarını, belki de tüm hayatımın en güzel yıllarını yaşadığım köyümü hatırlattı. Hayatımda hiç karşılaşmadığım iyi kalpli insanların bana yardım edeceğini işaret etti. Bakın, birbirimizi çok az tanıyor olabiliriz. Yaşınız da benden epey küçük gibi. Bu mühim değil, ancak mühim bir şey var ki; ben yaşanmamış hayata dair binlerce eksiğin özlemiyle erken yaşta hayata veda etmiş biriyim. İtiraf etmeliyim ki hâlâ kendi dünyam bunu kabul edemedi. Mezar işini geciktirmem, beni görüp ölü olduğumu fark eden insanların 'bir an önce gömülmelisin,' nasihatleri ya da bazılarının sert eleştirileri hiçbiri gözümde değil bu sebeple. Şimdi gözlerime bakın; ölü bir insanın gözlerine bakma farkındalığını aklınızda uyandırın. Ellerimi tutun lütfen. Ölü bir insanın ellerinin soğukluğunu hissederek tutun ve bu yeni ölü dostunuza bir cevap verin."

Kahramanımızın samimi itirafıyla yaptığı bu konuşma matbaacının duygulanmasına sebep olmuştu. Kendini bir an, hayatını kaybetmiş bu genç adamın yerine koydu. Onu sakince izledi; saçlarının canlılığını gördü, kıyafetlerinin ancak genç ve akıllı bir beyefendinin seçebileceği kadar özenli olduğunu fark etti. Tanıdık gelen yüzünün Tanrı'nın iltifatı olan mimikleriyle ışık saçtığını ve kimle konuşursa konuşsun mutlaka olumlu izler bırakacak kadar seçkin bir birey olduğunu anladı. Karşısında durup, vereceği cevabı heyecanla ve acı dolu bakışlarla bekleyen bu dünya yakışıklısı adamın ölmüş

olmasına içerlendi. Ona bakarken kafasından 'Ne kadar talihsiz bir insan,' diye geçirdi. Acıdı hâline ve ekibiyle birlikte şehrin ve yaşadıkları Eminönü'nün kötü insanlarının giremeyecekleri mekânlara ulaşmakta zorluk çekecek olsa bile, toplumun iyi vatandaşlarının bulunduğu yerlere üşenmeden gidip ölüm ilanlarını dağıtacağına söz verdi. Kahramanımız yüksek bir sesle "Yaşa güzel dostum!" diye bağırdı. Şevkle sarıldı yeni dostuna. Dostu da karşılıksız bırakmadı onu, o da içten sarıldı ilk ölü dostuna. Kahramanımız matbaacının adını hiç sormadı, bizatihi yaptı bunu. Akif, bu harika görünümlü adamı fotoğraf makinesinin karşısına oturttu ve poz verdirdikten sonra deklanşöre bastı. Daha sonra personeli çağırıp ilanda kullanacağı bu sıcak görünümlü yakışıklılığı tescillemek için baskıya gönderdi. Kahramanımız ilanda kullanılacak yazıyı bir kâğıda yazıp, parayla birlikte masanın üzerine bıraktı. Akşama hazır olacağını belirtti Akif. Yarın ise şehirdeki tüm seçilmiş, düzgün insanların avuçlarında olacağını sevinçle haykırdı.

Matbaacının gözlerindeki sevgi pırıltısından cesaret alan kahramanımız, artık isteğinin tamamlanması için gereken ikinci kısmı da harekete geçirmek üzere konuşmaya başladı. Kahramanımız artık açılmış, rahatça konuşuyordu. Hiç çekinmeden ikinci isteğini de belirtti; sadece dağıtmakla kalmayıp mezarını kazacak kişilerin seçimini de matbaacılar yapacaktı. Gerçekleşmesi çok daha zor olan bu istek karşısında matbaacı bu kez yüksek bir sesle koca bir 'Hayır' çekti. Genç adam afallamıştı.

"Efendim, size saygısızlık etmek istemem ancak bu isteğinize olanak yok. Olmaz! Kesinlikle olmaz!" diyerek iki tur atmıştı kendi etrafında. Fakat sonradan yine ikna olmuştu. Bu ikna yolu ise; gizli kalması koşuluyla kahramanımızın yapılacak işin maliyetinin karşılığında üç katı fiyat sunmasıydı. Matbaacı bu kararı

tek başına alamayacağını söyleyip ağabeyinden bahsetti. "Eğer onu ikna edebilirsem bu iş gerçekleşebilir, aksi hâlde kusuruma bakmayın, size yardım edemem," demişti. Ama kahramanımız ölü birinin hisleriyle neredeyse işin kesinleşmiş olduğundan emindi. Kahramanımız seçilecek kişilere evine kadar eşlik edilmesini ayrıca karınlarının yemek esirgenmeden doyurulmasını ve kalacak yer ayarlanmasını istedi. Bu masrafların da parasını ayrıca ödeyecekti. Son direktiflerini verdikten sonra ayrılmak üzere izin istedi fakat matbaacı vedalaşmadan önce son bir şey sormak istedi ölü dostuna.

"Efendim, ayıp olacağını biliyorum fakat zihnimde baş edemediğim bir istek uyanıyor ve bu beni çok zorluyor. Bağışlayın beni, lütfen bağışlayın ama ölüm nedeninizi merak ediyorum. Sebebi nedir? Öldürüldünüz mü yoksa? Rüyadan kısa bir süre sonra gerçekleştiğine göre hastalıktan olmasa gerek? Neydi sizi öldüren şey efendim?"

Kahramanımız matbaacının sorusuna karşılık vermeden tarihî Müteferrika Matbaasından ayrıldı.

II

Matbaacı Akif, genç, donanımlı, oldukça yüksek karakterli, benzerine ender rastlanır bir ölüm ilanı düzenleyen bu adamın arkasından bir süre bakakaldıktan sonra kendini toparlayıp hemen işe koyuldu. Ağabeyi Atıf henüz ortalıkta yoktu. Yanlarında çalışan çocuğa ekibi toplamasını ve herkese yarın sabah şehrin ayrı ayrı noktalarında ilan dağıtacaklarını söylemesini istedi. Ayrıca 'kimse su koyuvermesin' diye tembihledi çocuğu. Divanın üstündeki kahramanımızın yazdığı kâğıt parçasını pek önemsemeden ağabeyini sabırsızlıkla beklemeye başladı. Sert bir mizaca sahip olan ağabeyi Atıf olur da bu teklifi reddederse, ölü dostuna karşı duyacağı mahcubiyeti hayal edebiliyordu. Bir yandan da, ne olursa olsun, gerekirse tek başıma hallederim, diye düşünüyordu. Ancak ne var ki bu işi tek başına üstlenmesi, işi layıkıyla yapamayacağı anlamını da taşıyordu. Bu kez ayrı bir utanç duyabilirdi ölü dostuna karşı. Kafasında tasarladığı birkaç cümleyi ağabeyine sunup, onu ikna etme mücadelesi verecekti. Ne de olsa bütün prestij ağabeyindeydi. Onun kabiliyeti ve yakın çevresiyle olan ilişkileri işi muazzam ilerletiyordu. Hem ağabeyi tahsili oldukça yüksek, üst düzey mevkilerdeki insanlarla sağlam dostluklar kurmuş, ne yapacağını ve

nerede duracağını çok iyi bilen biriydi. Akif pek itiraf etmese de ağabeyinden hiç küçümsenmeyecek oranda çekinir, ondan fırça yemekten çok korkardı. Bu sebeple işinde hiç fire vermeden çalışır ve ağabeyinin sözünden çıkmazdı. Dakikalar azalıyor, ağabeyinin geleceği vakit yaklaşıyordu. Genç matbaacı söyleyeceklerini kafasında tasarlamıştı.

Ağabeyinden önce yanlarında çalışan genç çocuk girdi içeri. Görevi tamamlamış, patronunun söylediklerini personellere aktarmıştı. "Ayrıca dilerseniz benim iki arkadaşım da yarınki ilan dağıtımı için müsait, onları uzaktaki semtlere gönderebilir, ilanları en ücra köşelere eriştirebilirsiniz," dedi.

Akif, 'iyi fikir' diyerek çocuğun arkadaşlarına da haber vermesini istedi. Çocuk bir koşu fırlayıp uzaklaştı matbaadan. Çocuk çıktıktan hemen sonra da nihayet ağabeyi içeri girdi. Gri yelekli takımı ve ince kravatıyla tam bir beyefendi gibi görünen ağabeyi, karakteristik yüzü ve çerçevesiz yuvarlak gözlükleriyle aristokratları ve dönemin ünlü yazarlarını andırıyordu. Sesi gür ve tiz; konuşması gayet net ve akıcıydı. Onunla konuşanlar bundan büyük bir keyif alır, bazı serzenişlerinden kendilerine ders çıkarırdı. Siyaset, din ve çağ dışı konular hakkında kendine ait fikirler üretebilmesi, onu yüksek mevkideki insanlarla dolu çevresinde aranılan bir isim hâline getirmişti. Hatta bazıları, onun siyasette ilerinin de ilerisini gördüğünü söyler, kurduğu doktrinlerin aldığı sonuçlardan dolayı da onu iltifatlara boğarlardı. İlerleyen yıllarda siyasete atılacağı hiç şüphesiz bir gerçekti. Bununla ilgili peşinde koşan bir düzine siyasi yönetici bile vardı. Ancak o siyasetle sadece ilgilenirdi. Bu kadar bilgi sahibi olmasına rağmen bu işlerde gözü yoktu Atıf'ın.

"İnanılmaz yoruldum bugün. Onlarca kilometre yürüdüm ama epey de iş bitirdim. Nasılsın aslanım? Her şey yolunda mı?"

“Zamanı geri almak imkânsızdır. Ağır hatalarımızın sebepleri, kişisel gelişimimizdir. Hayatın hakkını vermek kolay ve basittir; İnsanın kendi zihin dünyasına gözlerini açmasıyla alakalıdır. Kendini doğru geliştiren kimse zaten bu hataları yapmaz. Aldatan Uyanık Kadın gibi sapkınca bir yaşamı olmaz mesela; ya da Her şeyi Yöneten Müdür’ün bütün yaşamı gibi, tek derdi ‘anlamsız bir hırsla kazanmak’ olmaz. ‘Bu kadarı da aptallık seviyesi’ denilecek kadar kandırılması kolay insan da olmaz. Ve tabii bizzat kendi ve benzeri erkekler gibi hassas yapıda da olmazdı,” diyerek cümleler kuruyordu zihninde.

Erken yaşta hayata veda eden bir kahramanımızın, mezarını kazacak iyi insanlar bulmaları için ünlü bir matbaayla anlaşmasını konu edinen eser; mezar kazıcılarıyla yapılan yolculuğun, yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide insan ruhunun derinliklerine doğru sıra dışı bir yolculuğa dönüşmesini anlatıyor.

Mezar Kazıcıları & Hassas Erkekler Ritüeli, **okuru gerçekle hayalin iç içe geçtiği, rahatsız edici ama büyüleyici bir dünyaya davet ediyor.**

İnsan ruhuna dokunan,
sıra dışı ve unutulmaz bir hikâye.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579215